

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5625/2019
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Светлана Главашки, адвокат из ..., против тужених 1. ББ из ... и 2. ВВ из ..., које заступа Милован Јовић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 847/19 од 29.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 847/19 од 29.08.2019. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бечеју 524/16 од 04.12.2018. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се раскине уговор о доживотном издржавању закључен дана 17.05.2005. године између ГГ рођене ... и ДД, као прималаца издржавања и тужених, као давалаца издржавања, због неиспуњења, те да се утврди право својине у корист законских наследника прималаца издржавања на непокретностима таксативно наведеним у изреци ове пресуде и изврши упис тог права код РГЗ СКН Бечеј. У ставу другом изреке тужила је обавезана да туженима накнади трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 847/19 од 29.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Основног суда Бечеју 524/16 од 04.12.2018. године. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за досуђење трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради новог тумачења права.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности

грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужиле.

Предмет тужбеног захтева је раскид уговора о доживотном издржавању који су тужене (мајка и ћерка) закључиле са примаоцима извржавања пок. ДД (отац тужене првог реда и очух тужиле) и пок. ГГ (мајком тужиле и тужене првог реда), због неизвршења. О истакнутом тужбеном захтеву нижестепени судови су пресудили применом чланова 194, 198. и 201. Закона о наслеђивању, налазећи да су тужене пружале издржавање корисницима ДД и ГГ из ... у складу са садржином уговора, због чега нису испуњене законске претпоставке за раскид уговора о доживотном издржавању.

У садржини ревизије нису наведени разлози који оправдавају потребу одлучивања о посебној ревизији тужиле у контексту потребе за новим тумачењем права. Тужилца не образлаже који су то општи интереси који захтевају ново тумачење Закона о наслеђивању у погледу раскида уговора о доживотном издржавању и на који би начин, по оцени тужиле, требало тумачити ове одредбе другачије него што су то учинили нижестепени судови. Оценом побијане пресуде у погледу примене материјалног права, ревизијски суд налази да потреба за новим тумачем права не постоји. Нема потребе ни за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана. Такође, одлуком нижестепених судова није одступљено од судске праксе ревизијског суда у овој врсти спора.

Следом изнетог, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиле у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом предмету поднета је дана 27.10.2016. године, а вредност предмета спора у конкретном случају износи 19.000,00 динара.

Имајући у виду да је вредност предмета спора побијеног дела пресуде очигледно испод законом прописаног цензуса, то је Врховни касациони суд применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић